

Bonavista: una odissea a l'espai

Epitafi. PER MOSSAÏN GUDIOL

Benaurades germanes i germans. Beneïts tots per Nostre Senyor en les festes nadalenques i en l'arribada del 2017. Fent una paràbola, ni Stanley Kubric, ni George Orwell ni el mateix Jules Verne haurien estat capaços de projectar, en la ficció més ben ordida, la inauguració de la plaça de la Bonavista completament circumflexa. A fe de Déu que ha costat anys i panys ensenyar-ne el projecte definitiu amb un somriure d'orella a orella de l'alcalde Valentí Junyent i la plena satisfacció del regidor del gremi Marc Aloy. Ara, que quedi entre nosaltres, fins que no ho vegi acabat, no m'ho creuré. I que Nostre Senyor sàpiga perdonar-me si m'equivoco pronosticant que aquest episodi encara tindrà un gir final que en complicarà un cop més la resolució definitiva. Com les trames de les grans pel·lícules que ara ens costa tant trobar a la cartellera. La Bonavista és un símbol de la burocràcia manresana, de la magnificència anorreada per la manca de valentia urbanística, de l'imperi dels cagacalces. De la desídia, de la pusil·lanimitat, de l'avui passem i demà ja serà un altre dia. Des de principis del segle passat fins al dia d'avui. Un estendard dels grans projectes de la ciutat capital... sense capital. Una projecció d'espai i temps de l'imaginari manresà ben semblant a la fi de les obres de la Sagrada Família de Gaudí.

Ara que, siguem precisos, l'enclavament de la Bonavista és una obra d'inspiració noucentista, com la xarxa de biblioteques o la divisió territorial en vegueries també projectada fa una centúria i que sap Déu quants anys tardarem a veure. Aquell escenari en el qual la Ben Plantada s'erigiria com el quilòmetre 0 de les comunicacions de la Catalunya central. De fet, i Déu els tingui a la glòria, el cementiri del Congost n'és ple de manresans i manresanes que van somiar una Bonavista amb traçat de compàs i van traspasar sense haver-la vist. Com la República Catalana, un carrer dedicat al Legionari, una tertúlia sense Josefina Portell o altres fites inabastables com els Jocs Olímpics a la nostra ciutat o un l'autopista de Terrassa lliure de peatge. Tinguem fe. Potser la nova plaça de la Bonavista dóna el tret de sortida a una successió de canvis i esplendor que ens projectarà fins fora de les fronteres del país i ens farà un referent mundial, més enllà de la petja ignasiana, les "performances" de Lucía Caram o les disputes del clergat per veure qui la té més llarga... la creu, no vull que se m'entengui malament. Si es fa realitat, Valentí Junyent passarà a la història com el batlle que va fer realitat una obra tan magna com anhelada per les generacions més veteranes. Un punt a favor seu.